

Hoofddoek, maar met mate

(*Humo* 3599/35, 25 augustus 2009, p. 40)

In het debat over de hoofddoek (zie ook Open Venster 3598) proberen de deelnemers elkaar steeds met *rationele* argumenten te overtuigen. Daarbij gaan ze meestal voorbij aan de essentie van de zaak die mijns inziens vooral *emotioneel* is. Meer bepaald: onze cultuurgebonden afkeer voor alles wat overdreven is. Enkele voorbeelden.

Geen enkele Vlaming vindt Joden met een keppeltje storend in het straatbeeld. We reageren veeleer: ‘God, als zij zich daar goed bij voelen. Laat ze toch doen, laat ze met rust.’ Typisch Vlaams is dat: leven en laten leven.

Ultraorthodoxe Joden, met hun lange donkere jassen en hun brede hoge hoeden, worden uiteraard ook met rust gelaten. Maar soms roepen ze al stille irritatie op: ‘Jongens toch, waar zijn jullie mee bezig? Wat willen jullie bewijzen, en aan wie?’ Alsof mensen intuïtief aanvoelen dat godsdienst vooral een innerlijke kwestie zou moeten zijn, een levenshouding: je probeert op je hoogst eigen manier een beter mens onder de mensen te zijn, en al die verkleedpartijen horen daar niet bij.

Idem dito voor de hoofddoek. Denken moslima’s nu echt dat Vlamingen zich storen aan vrouwen met een kleurrijk hoofddoekje? Het wordt anders – u had het al geraden – als dat hoofddoekje steeds donkerder wordt en als het begint te groeien. Tot het eindigt bij een zwarte tent waar de vrouw helemaal in verdwijnt. Ja, dan begint het op de zenuwen te werken en zoeken we (rationele) argumenten om wat weerwerk te bieden.

Overigens, mocht een katholieke Vlaming het in zijn hoofd halen om op dezelfde manier te overdrijven – wat ik niet snel zie gebeuren – dan zal ook hij de wind van voren krijgen. Zo zal een leerling wegens een piepklein gouden kruisje niet uit een atheneum worden gezet. Als hij daarentegen binnenschrijdt met rond de nek een massief houten kruis dat over de grond sleept, dan krijgt hij van de leraar gegarandeerd te horen: ‘Daarmee kan je misschien aan de Heilig-Bloedprocessie meedoen, maar met zo’n ding kom je mijn klas niet in.’

Samengevat: Vlamingen zijn verdraagzaam. Zelfs extremen in het straatbeeld worden getolereerd, maar dan liefst alleen met carnaval.

Jean-Marie Decuyper, Zoersel